

Любен Каравелов

Кога умра, не копай ма...

Кога умра, не копей ма
между мъртви люде, –
дето няма борба, живот,
тежко ще ми бъде.
Закопей ма край Дунава,
в лозята свищовски,
дето цъфат цветя, тревя,
сякакви овошки.
Кога вейне тихи ветрец,
кога шумти Дунав,
то тогава аз ще кажа:
„Сега не съм мъртав“.
Посади ти на гробът ми
божур и латинка –
дано дойдат Стоян, Рада,
дано дойде Минка;
па да берат жълто цвете
и китки да вият,
под шапките да ги втикат,
в пазва да ги крият...
Когато бях аз момченце
младо и зелено,
за мене бе и морето
само до колено;
но порастох, добих опит,
видях що е слава,
видях как я богатите
доят, като крава;
а пак честта на човека
цял ден е пияна,
свободата на народът
със кал е обляна...

КРАЙ

Издание: Нова песнопойка. Народни песни и стихотворения. Съст. Любен Каравелов.
Под редакцията на Тодор Моллов. Варна: ЛитерНет, 2006
Първо издание: Нова песнопойка. Народни песни и стихотворения. Търново: Издала
редакцията на в. „Знание“, 1878.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12040>]